

ἄδοιποιεῖς του εἰς τὸν κ. Σαίντ-Ἀνδρέ· καὶ, ὑποσχόμενος φιλίαν ἀένναον, ἔδωκεν. αὐτῷ οὕτως εἰπεῖν τὴν κλεῖδα τοῦ βίου του. Ὁ κ. Σαίντ Ἀνδρέ, ὑψηλός, ψιλός, ὠχρὸς καὶ ὠραίος, ἐφαίνετο μὲν μελαγχολικός καὶ ἐμβριθὴς ἀλλ' ἀληθῶς ἦτο ἐπιπόλαιος, φιλοσκώμων καὶ γελωτοποιός.

Φθάσαντες εἰς Παρισίους οἱ δύο νέοι φίλοι κατόκησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Ῥιχελιέως.

Ἀλλὰ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ ἀτυχὴς Βωδρῆς, καταληφθεὶς αἰφνης ὑπὸ δεινοῦ κωλικοῦ πάθους, ἀποθνήσκει ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, μὴ προφθάσας νὰ ἴδῃ τὴν μνηστὴν αὐτοῦ.

Ὁ κ. Σαίντ Ἀνδρέ ἐλυπήθη μεγάλως τὸν ἀποθανόντα συνοδοιπόρον, καὶ ἐνόμισε καθῆκον ἐαυτοῦ γὰρ πράξῃ τὰ θεόντα. Γνωρίζων δὲ ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἀνεμένετο αὐθημερὸν παρὰ τῷ μέλλοντι αὐτοῦ πενθερῷ, παρέλαβε τὸ ὠρολόγιον, τὰ χρήματα, τὸ χαρτοφυλάκιον, τὰ ἔγγραφα καὶ πᾶν ὅ,τι ὁ ἀποθανὼν ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ πολύτιμον καὶ αὐθεντικόν, καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νοβιῶν, ὅπως ἀγγεῖλῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀτυχοῦς νέου καὶ παραδώσῃ αὐτῷ ταῦτα.

Ἐν τῷ σίκῳ τοῦ κ. Νοβιῶν τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα εἰς τὸν γάμον, καὶ δὲν ἔλειπεν ἄλλο εἰ μὴ ὁ γαμβρός. Ἄμα ὁ Σαίντ Ἀνδρέ παρέστη, οἱ ὑπηρετῆται, βλέποντες ἀγνωστὸν τινα αὐτοῖς νέον, καὶ, μὴ ἀμφισβᾶλλοντες ὅτι οὗτος ἦτο ὁ ἀναμενόμενος μελλόνυμφος, ἔσπευσαν νὰ ὑποδεχθῶσιν αὐτὸν, καὶ ἐκραύγαζον ὑπερχαίροντες· ἀὸ γαμβρός! ὁ γαμβρός!... ὦ πρὸς τὰς κραυγὰς ταύτας φθάνει ὁ Νοβιῶν, ἐναγκαλίζεται, καὶ, ἀποκαλῶν γαμβρὸν καὶ υἱόν, ὁδηγεῖ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα, καὶ παρουσιάζει αὐταῖς τὸν ἀγαπητὸν Βωδρῆν, τὸν υἱὸν τοῦ ἀρχαιοτάτου αὐτοῦ φίλου, πρὸς ὃν, ἔλεγεν, ὁμοίαζεν, ὡς δύο σταγόνες ὕδατος. Πάντα ταῦτα ἐπῆλθον οὕτω ταχέως καὶ ἀπροόπτως ὥστε ὁ κ. Σαίντ Ἀνδρέ δὲν ἔλαβε καιρὸν οὐδὲ κἄν νὰ ἀποκριθῇ. Ὁ διάβολος ἐνέβαλε τότε αὐτῷ ἰδέαν τινα, ἥτις ἤρμαζε πρὸς τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ.

— Ἄ! λέγει κατ' ἐαυτὸν, Βωδρῆν με θέλετε; Ἔστω λοιπόν. Ἔσομαι Βωδρῆς.

Καὶ ἤρξατο νὰ ὑποκρίνεται θαυμασίως. Ἐξήγαγε τὰς συστατικὰς ἐπιστολάς, τὰ ἔγγραφα, τὰς εἰκόνας τῶν συγγενῶν του, καὶ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ πείσῃ αὐτοῦς περὶ τῆς ταυτότητός του καὶ καθήδυνε τὸν Νοβιῶν, τὴν πενθερᾶν, τὴν νύμφην καὶ πάντας τοὺς ὑπηρετᾶς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀγγέλλεται ὅτι τὸ δεῖπνον εἶναι ἑτοιμον. Ὁ Σαίντ Ἀνδρέ παρακάθηται καὶ διατελεῖ διαλεγόμενος πρὸς πάντας φιλοφρόνως καὶ

εὐφύως παρενείρων ἐπαρχιακὰς τινὰς καὶ ἐμπορικὰς λέξεις. Ὁ θρίαμβος αὐτοῦ ἦτο ἐντελής.

Μετὰ τὸ δεῖπνον συνδιελέχθησαν περὶ σπουδαίων πραγμάτων, περὶ τῆς προικῆς, καὶ περὶ τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας τοῦ νέου ἀνδρογύνου. Ἀλλ' ἀκμαζούσης ἔτι τῆς συνδιαλέξεως ὁ Σαίντ Ἀνδρέ ἐγείρεται αἰφνης· καὶ λαμβάνει τὸν πῖλον.

— Ποῦ πορεύεσθε; ἐρωτᾷ αὐτὸν ὁ Νοβιῶν ἀνήσυχος.

— Πρόκειται περὶ πραγμάτων τινος λίαν κατεπείγοντος, κύριε. Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σᾶς ἀφήσω.

— Περὶ πράγματος κατεπείγοντος; Καὶ περὶ τίνος; Μὴ ἔχετε χρεῖαν χρημάτων; Ἐγὼ ἔδωκα ὅσα θέλετε. Μὴ πρόκειται περὶ ἐπισκέψεώς τινος; Δύνασθε νὰ ἀναδᾶλῃτε αὐτὴν εἰς αὐρίον. Πρόκειται περὶ παραγγελίας; Ἐγὼ ὑπηρετᾶς, οἵτινες δύνανται νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὴν αὐθωρῶ.

— Δὲν πρόκειται περὶ οὐδενὸς τούτων, λέγει περίλυπος ὁ Σαίντ Ἀνδρέ· ἀλλὰ περὶ ὑποθέσεως, εἰς ἣν ἡ παρουσία μου εἶναι ἀναπόφευκτος.

Καὶ ταῦτα λέγων, χαιρετίζει τὴν καταπεπληγμένην μητέρα καὶ τὴν θυγατέρα μεθ' ὕφους πανδήμου, καὶ ἐξέρχεται εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἀκολουθοῦντος αὐτῷ κατόπιν τοῦ Νοβιῶν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τίς ἡ ὑπόθεσις αὕτη; λέγει ὁ πενθερός. Μὴ σε ἐπαπειλεῖ δυστύχημά τι;

— Τὸ μέγιστον πάντων. Ἄκουσον!... Ἀπέθανον σήμερον ἄμ' ἀφίχθεις ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ἀγγλίας. Ἐδωκα τὸν λόγον μου, ὅτι θὰ ἐνταφιασθῶ περὶ τὴν ἐσπέραν, καὶ ἐννοεῖτε ὅτι δὲν δύναμαι μῆτε νὰ λείψω μῆτε νὰ ἀφήσω νὰ μὲ περιμένωσιν. Ὡν ἀγνωστος ἐν τῇ χώρᾳ, ὅπου μεταβαίνω ἤδη, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι ἄτοπον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Ὁ Νοβιῶν τὸ μὲν πρῶτον ἐκπλήττεται καὶ νομίζει αὐτὸν παράφρονα, ἀλλὰ, σκεφθεὶς ὀλίγον, εὕρισκε τὴν ἰδέαν οὕτω κωμικὴν, ὥστε ἐπανέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν καγγάζων καὶ διατεινόμενος, ὅτι ὁ γαμβρός του ἦτο ὁ εὐφύστατος χαριεντιστής.

Ἡ δεσποινὴς εὗρε τὸν χαριεντισμὸν εὐφύστατον καὶ αὐτῇ, καὶ ἐγέλα μέχρι τῆς ἐννάτης. Πάντες δὲ ἤλπιζον νὰ ἴδωσιν αὐτὸν ἐρχόμενον τῇ ἐπαύριον.

Ἀλλὰ τῇ ἐπαύριον, μὴ βλέποντες αὐτὸν, ἐφοβήθησαν μὴ, ξένος ὢν, ἀπεπλανήθη κατὰ τὴν πόλιν, καὶ ἐπεμψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας ὑπηρετὴν τινὰ ζητήσοντα τὸν κ. Βωδρῆν.

— Θέλετε τὸν κ. Βωδρῆν; ἀποκρίνεται πρὸς τὸν ὑπηρετὴν τοῦ Νοβιῶν ὁ ξενοδόχος. Φεῦ! ὁ ταλαίπωρος νέος ἀπέθανε. Ἐπιταφιάσαμεν αὐτὸν χθές.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ὑπηρετῆς ἐπανέρχεται ὠχρότερος σινδύνης, κραυγάζων καὶ ὀλοφυρόμενος εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του, διηγούμενος τὸ πρᾶγμα πᾶσι τοῖς ἐντυγχάνουσι κατ' ὁδὸν, συναθροίζων ἐὼς κόσμον, καὶ ἀναλογιζόμενος ὅτι ὑπηρετῆσε χθές ἐν φάντασμα.

Ἀλλ' ἡ μεγάλη σκηνὴ ἐγένετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Νοβιῶν. Ἡ νεάνις ἐλειποθύμησε, ἡ δὲ μήτηρ κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν, καὶ πᾶσα ἡ συνοικία ἔδραμε πρὸς τὸν θόρυβον... Γνωρίζετε τὰ ἐπόμενα...

(Γρ. Ἐπιθ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὅταν μοὶ ἀπευθύνωσι προσβολὴν τινα, ἔλεγεν ὁ ζωγράφος Βᾶν Δύκ, προσπαθῶ νὰ ὑψώσω ἐπὶ τοσοῦτον τὴν ψυχὴν μου, ὥστε ἡ προσβολὴ νὰ μὴ δύναται ποτε νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῆς.

Ἄμερικανός τις προκληθεὶς εἰς μονομαχίαν διὰ πιστολίου, ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἀντίπαλόν του ἐπιστολὴν ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἐννοίαν: Μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῶ τὴν πρόκλησίν σας· καὶ ἂν σᾶς φονεύσω καὶ ἂν φονευθῶ τὸ δυστύχημα θὰ ἦναι ἐπίσης μέγα καὶ ἀνεπανόρθωτον. Ἴδοῦ τί προτείνω. Ὑπάγετε εἰς τὸ ἐγγύτερον δάσος· ἐκλέξατε δένδρον ἰσόπαχον πρὸς με· πυροβολήσατε ἀπὸ τῆς συμπεφωνημένης ἀποφάσεως· ἐὰν ἐπιτύχετε, θὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην· ἄλλως θ' ἀναμείνω τὴν ἰδικὴν σας.

Ὁ κ. Σαμπωνέτις κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἐπὶ τῆς τρομοκρατίας ἐν Γαλλίᾳ. Συλλαμβάνεται, δεσμεύεται, ὠθεῖται εἰς τὸ ὀλέθριον ἀμάξιον. Ἄπολιτα ἀστυνόμε, λέγει ἐπιστρεφόμενος, δὲν γίνεται καὶ ἐδῶ ὅπως εἰς τὴν ἐθνοφυλακίαν; Δὲν δύναται κἄνεις ν' ἀντικατασταθῇ ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας;

Ἐφεύρεσις τῆς πυρίτιδος. — Λέγεται συνήθως περὶ ἀνθρώπου μὴ ἔχοντος πνεῦμα, «Δὲν εὗρε τὴν πυρίτιδα.»

Ὁ εὐρὼν τὴν πυρίτιδα εἶχεν ἴσως πνεῦμα, ἀλλὰ δὲν τὸ μετεχειρίσθη εἰς τὴν ἀνακάλυψίν του. Ἡ εὕρεσις τῆς πυρίτιδος, ὡς τόσκι ἄλλαι ἐφευρέσεις ποιήσασαι κρότον, ὀρεῖλεται εἰς τὴν τύχην.

Μοναχὸς πολὺ ὀλίγον γνωστός, Βερτόλδος Σχβάρτς, ἐκ Φριβούργης, περὶ τὰ μέσκα τοῦ 18 αἰῶνος, τρίβων ἐν ἰγ-

δίω μίγμα άνθρακος, θείου και νίτρου, εφήκε να εμπέση εν αὐτῷ σπινθήρ, ὅστις παρήγαγε βιαίαν ἐκρηξίν. Ἄτο περίεργος και ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς ἐπι- τήδεις χημικός. Ἐσπούδασεν, ἔκαμε διάφορα πειράματα, και μετ' οὐ πολὺ κατώρθωσε τὰ παραγάγη ἀληθῆ πυρί- τιδα. Κατά τινας ιστορικούς οἱ Βενετοὶ μετεχειρίσθησαν πυρίτιδα εἰς τινα πο- λιορκίαν τὸ 1380. Ἐκτοτε ἡ τέχνη τοῦ πολέμου μετεβλήθη. Ὁ ἱππότης ἐξη- φανίσθη. Τὸν ἀντικατέστησεν ἡ σφαῖρα τοῦ τηλεβόλου.

Ἡ Σεμίραμις τοῦ Βολταίρου δὲν ἔ- τυχε καλῆς ὑποδοχῆς κατὰ τὴν πρῶ- την παράστασιν. Ὁ συγγραφεὺς συναν- τήσας τὸν Πιρὸν εἰς τὰ παρασκηνία, ἠρώτησεν αὐτὸν τὴν γνώμην του· Ἡ γνώμη μου, ἀπεκρίνατο οὗτος, εἶναι ὅτι ἐπιθυμεῖτε πολὺ νὰ τὴν εἶχα γράψαι ἐγώ....»

Ἡ κ. Λογγεβίλ ἐστενοχωρεῖτο φοβε- ρὰ ἐν Νορμανδίᾳ, ὅπου εὕρισκετο ὁ σύ- ζυγός της. Οἱ περὶ αὐτὴν τῆ λέγουσιν : «Πρὸς Θεοῦ, κ ρία, ἡ πληξίς θὰ σᾶς βλάψῃ· δὲν θέλετε καμμίαν διασκέδα- σιν; Ἐχομεν κῦνας και δάση ὠραῖα· θέλετε νὰ κυνηγήσετε; — Ὅχι, ἀπαν- τᾶ, δὲν ἀγαπῶ τὸ κυνήγιον. — Ἐπιθυ- μεῖτε ἐργασίαν; — Ὅχι, δὲν ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν; — Θέλετε νὰ ἐξέλθετε εἰς περίπατον ἢ νὰ παίξετε κἀνὲν παι- γνίδιον; — Ὅχι, δὲν ἀγαπῶ οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο. — Τί λοιπὸν ἐπιθυ-

μεῖτε; — Τί νὰ σᾶς ᾄδῃ; δὲν ἀγαπῶ τὰ ἄθωα παιγνίδια.

Ὁ Ῥοκελέρ, πρὶν ἢ γείνη δούξ, εἶ- πεν ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἔδραχε κρου- νηδόν, εἰς τὸν ἀμαξηλάτην του νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ Λουδρόν, ὅπου ἡ ἐφ' ἀμά- ξης εἰσοδος δὲν ἐπετρέπετο εἰς ἄλλους παρὰ τοὺς πρέσβεις, τοὺς πρίγκηπας και τοὺς δούκας. Φθάσας εἰς τὴν πύλην τῶν ἀνακτόρων ἠρώτηθη, ποῖος εἶναι ἐντός. Ἀπεκρίθη : «Εἰς δούξ. — Ποῖος δούξ; ἠρώτησεν ὁ σκοπός. — Ὁ δούξ Ἐπερ- νών.— Ποῖος;» Ὁ Ῥοκελέρ ἀπεκρίθη : «Ὁ ἐσχάτως ἀποθανών.» Τῆ ἐπετρέ- πη ἡ εἰσοδος. Φοβούμενος κατόπιν τὰς συνεπείας τοῦ δικδήματός του, ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν βασιλέα : «Μεγα- λειότατε, τῷ εἶπον, βρέχει τόσον δυ- νατὰ, ὥστε εἰσῆλθον ἐφ' ἀμάξης μέχρι τῆς ἰδικιτέρας κλίμακος.» Ὁ βασιλεὺς δυσηρεστήθη. «Ποῖος ἀνόητος, ἠρώτη- σε, σᾶς ἐπέτρεψε τὴν εἰσοδον; — Πε- ρισσότερον ἀνόητος παρ' ὅσον φαντά- ζεσθε, μεγαλειότατε, διότι με ἄφησε νὰ εἰσέλθω ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ δούκας Ἐπερνών, τοῦ ἐσχάτως ἀποθανόντος.» Τοῦτο ἤρκεσε νὰ κατευνάσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐγέλασεν ἐκ καρ- δίας.

Ὁ δικηκεκριμένος ἠθαποιὸς τῆς ἐπο- χῆς Λουδοβίκου ΙΔ' Βάρων παριστάνων ποτὲ ἀπήγγελλε χαμηλοφώνως. Θεα- ταί τινες τῷ ἐφώναζαν : «Δυνατότε- ρα! — Καὶ σεις, σιγώτερα!» ἐκράυγα- σεν οὗτος. Τὴν ἐπαύριον ὑπεχρεώθη νὰ

ζητήσῃ συγγνώμην και ἤρξατο οὕτω : «Κύριοι, οὐδέποτε συνησθάνθην περισ- σότερον ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ τα- πείνὸν τῆς συμπεριφορᾶς μου.....» Οἱ θεαταί δὲν ἐπερίμειναν περισσότερο και τὸν ἐκάλυψαν διὰ χειροκροτημάτων.

Εἰς ἀκόλουθος (laquais), ἀποῦ ἐπλοῦ- τησεν, ἀπεσύρθη τῆς ὑπηρεσίας και ἡ- γόρασεν ἀμαξάν ἰδίαν. Τὴν πρῶτην ἡ- μέραν, καθ' ἣν ἠθέλησε νὰ τὴν μετα- χειρισθῆ, παρκαυρόμενος ἐκ τῆς συνη- θείας, ἀντι νὰ εἰσέλθῃ ἐντός αὐτῆς, ἀνέβη εἰς τὰ ὄπισθεν. Ὁ ἀμαξηλάτης τῷ ἐκράυγασεν : «Αἰ! τί κάμνετε, κύ- ριε; ἡ ἀμαξά εἶναι ἐδική σας. — Ἄ! ἀλήθεια, εἶπεν ὁ νέος αὐθέντης· τὸ εἶ- χα λησμονήσει.»

Ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ Λώβ κερδήσας ἀρκετὰ, ἐδήλωσεν εἰς τὸν αὐθέντην του, ὅτι θὰ τὸν ἀφήσῃ. Ὁ Λώβ ἐζήτησε νὰ τῷ φέρῃ πρὶν φύγῃ ἕνα καλὸν ἀμαξη- λάτην. Τῆ ἐπαύριον ὁ ἄνθρωπος αὐτός τῷ ἔφερε δύο ἀμαξηλάτας και τῷ εἶπε νὰ ἐκλέξῃ τὸν ἕνα, ὅτι ἀμφοτέρω ἦσαν καλοί, και ὅτι θὰ λάβῃ αὐτὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον θὰ ἄφρινεν ὁ Λώβ.

Ἐπιστροφαί δὲν εἶναι πλέον δε- κταί, καθόσον κατὰ τὰ νενομισμένα θεωροῦνται συνδρομηταί οἱ κρατή- σαντες τὸν 2ον ἀριθμὸν και ὁ Παρ- θενῶν ἀριθμῆ ἤδη ἀριθμὸς 5.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων Ἰωσήφ Μερὺ

Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὠραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται